

Була гроза, і грім гримів,  
Він так любив гриміти,  
Що аж тремтів, що аж горів  
На трави і на квіти.

Грім жив у хмарі, і з гори  
Він бачив, хто що хоче:  
Налив грозою грім яри,  
Умив озерам очі.

А потім хмару опустив  
На сад наш на щасливий  
І натрусив зі сливи слив,  
Щоб легше було сливі.

Та тут до грому навздогін  
Заговорила груша:  
"Трусніть і грушку, дядька грім,  
Бо важко мені дуже..."

І дядько грім сказав собі:  
"Потрушу я грушу,  
Бо небеса вже голубі  
Я покидати мушу".